

РЕШЕНИЕ

№ 4509

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 20.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3237** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Еуратек Финанс“ АД, ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], ул. О. П.“ № 45А, офис 3, чрез адв. Г. Б. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-5310-000027 от 01.03.2023 г. издадена от И. В. Д., на длъжност Началник група към ОДМВР К., група КПДГПА К., с която за извършени от водача на МПС Л. В. С. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а, б. “а“ от ЗДвП, на жалбоподателя в качеството му на собственик на МПС, е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „Шкода С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочил, че водача на МПС не е извършил твърдяното нарушение, тъй като към момента на проверката бил правоспособен водач и не е нарушил нормата на чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. СУМПС е било представено на органите на реда незабавно след проверката, като административният орган не е съобразил това обстоятелство, а напротив издал обжалваната ПАМ. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Претендира разноска по делото.

В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващия адв. Б., поддържа жалбата и моли оспорения акт, като неправилен и

незаконосъобразен да бъде отменен.

Ответната страна – Началник група към ОДМВР К., група КПДГПА К., редовно призован, не изпраща представител. В депозирана по делото молба, процесуалният представител на ответника юрк. Л., е изразил становище за неоснователност на жалбата и счита оспореният акта за правилен и законосъобразен. Претендира разносните по делото, а на основание чл. 78, ал.5 от ГПК е направил възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 23-5310-000027 от 01.03.2023 г. издадена от И. В. Д., на длъжност Началник група към ОДМВР К., група КПДГПА К., е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а от ЗДвП — прекратяване на регистрацията на собствения на „Еуратек Финанс“ АД, л.а „Шкода С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, серия ГА № 753977 от 01.03.2023 г., че водачът Л. В. С., управлявал л.а. „Шкода С.“, с рег. [рег.номер на МПС] на АМ С. без да е правоспособен, лишен от правоуправление на МПС към дата 01.03.2023 г., 8.20 часа с НП № 21-1030-009025 от 23.09.2021 г. Посочено е, че СУМПС е било отнето на 01.02.2023 г.

По делото е представено писмо от началник сектор ПП ОДМВР 13.03.2023 г. адресирано до жалбоподателя от което последният е уведомен, че СУМПС издадено на Л. В. С. е отнето на 01.02.2023 г. във връзка влязло в сила НП № 21-1030-009025 от 23.09.2021 г. и е върнато на 01.03.2023 г. в 08.45 ч.

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото доказателства, че жалбоподателят е собственик на процесния автомобил.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 150а, ал.1 от ЗДвП.

Срещу АУАН от страна на водача на МПС С. е депозирано възражение с вх. № 348000-2582 от 01.03.2023 г., в което е посочено, че при проверката действително не носил със себе си СУМПС, но веднага след това – след 2 часа представил СУМПС пред началник група КПДГПА К.. Процесното СУМПС е представено към възражението и се съдържа в кориците на делото на л. 50.

Видно от заповед № 277з-1046 от 30.08.2017 г. директорът на ОДМВР К. е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като измежду тях са и началниците на сектори/групи при ОДМВР К..

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е

засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т.2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 277з-1046 от 30.08.2017 на директорът на ОДМВР К. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от Началника на група при ОДМВР К.. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „Шкода С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , Л. В. С., управлявал последният без да притежава СУМПС – неправопособен водач, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП.

Както бе посочено по-горе разпоредбата на чл. 171 от ЗДвП предвижда за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, да се прилагат предвидените в закона принудителни административни мерки, една от които е тази по т. 2а - „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление.....“, за срок от 6 месеца до една година.

Нормата на чл. 171, 2а от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Към настоящия момент, редакцията на цитираната разпоредба, в сила от

03.01.2018 г., относима в процесния случай, гласи, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т.2а от ЗДвП хипотези, а именно – не притежава СУМПС – неправоспособен водач.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му. С изменението на чл. 177, ал.1, т. 2 от ЗДвП /ДВ бр.2/2018 г., в сила от 03.01.2018 г./, законодателно е направено разграничение между управление на МПС от неправоспособен водач и управление на МПС без водачът да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното МПС, като две самостоятелни и различни административни нарушения. За да бъде приложената процесната ПАМ, е следвало от страна на административния орган по безспорен начин да бъде установено правонарушение по смисъла на ЗДвП изразяващо се в непритежаване на СУМПС; неправоспособност на водача или и двете, доколкото не е ясно точно на кое от посочените основания или и на двете последният се е позовал.

В случай, че се приеме, че административния орган се е позовал и на двете хипотези визириани в чл. 171, т. 2а от ЗДвП касаещи непритежаване на СУМП и неправоспособност на водача на МПС, следва да се има предвид, че от събраните по делото доказателства се установява, че от една страна необосновано административнонаказващия орган е приел, че водачът на МПС - Л. В. С., е неправоспособен, а от друга неправилно е приел, че е налице управление на МПС без водача да притежава СУМПС. Видно е от доказателствата по делото, че жалбоподателят е направил възражения срещу АУАН, като в тях изрично е посочил, че при извършване на проверката от негова страна действително не е било представено СУМПС, но към възражението същото е било представено на административният орган, факт, който е изрично потвърден и от последния. Тези обстоятелства не са били взети предвид от ответника. Не е взето и предвид обстоятелството, че СУМПС е било върнато на жалбоподателя в деня на извършване на проверката към 08.45 ч., незабавно след което същото е било заедно с възражението пред административния орган.

В случаите за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а от ЗДвП, административният орган не е обвързан само с данните установени при проверката, следвало е с оглед на постъпилото възражение и представените към него доказателства, служебно последният да изясни притежавал ли е водача на провереното МПС валидно към дата на проверката СУМПС, като за това уведоми жалбоподателя по реда на чл. 26 от АПК

за започналото административно производство и изиска от водача на автомобила документ, удостоверяващ правото му на собственост.

Провеждането на административното производство в нарушение на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК се явява особено съществено, тъй като заповедта за налагане на ПАМ е издадена при неизяснена фактическа обстановка и без да са събирани други доказателства.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

По разноските по производството:

При този изход на делото жалбоподателят има право на разноски съобразно разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК, като такива му се дължат в размер на общо 760 лева, от които 10 лева за държавна такса и 750 лева адвокатско възнаграждение. Неоснователно е направеното от страна на ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, тъй като възнаграждението е определено в размер под минималния такъв посочен в чл. 8, ал. 3 от Наредбата за адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Еуратек Финанс“ АД, ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], ул. О. П.“ № 45А, офис 3, чрез адв. Г. Б., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-5310-000027 от 01.03.2023 г. издадена от И. В. Д., на длъжност Началник група към ОДМВР К., група КПДГПА К..

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР К. да заплати на „Еуратек Финанс“ АД, ЕИК:[ЕИК] сумата от 760 лева, представляващи разноски по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: